

Tiếp độ người chết

Thích Trí Siêu

Có 3 giai đoạn : gần chết, lúc chết và sau khi chết.

I/ Gần chết :

Khi thấy người thân sắp chết, do bệnh hoặc già hoặc tai nạn v..v...Người nhà cần phải ở gần bên an ủi 4 điều chính giúp cho họ :

1/ Đừng sợ chết: vì làm người ai cũng phải chết, và chết không phải là hết, đó chỉ là lìa bỏ cái thân mục nát này mà thôi.

2/ Sanh tâm lìa bỏ, nhàm chán Thân tứ đại (đất, nước, gió, lửa), và xem nó như cái áo cũ rách.

3/ Sanh tâm lìa bỏ không quyền luyến gia đình quyền thuộc.

4/ Phát tâm nương cầu nơi Đức Phật A Di Đà và cảnh Cực Lạc.

Lúc này trong gia đình nên giữ thanh tịnh, không nên ồn ào náo nhiệt hay cãi vã tranh chấp để cho tâm hồn người hấp hối được yên tâm ra đi.

II/ Trong lúc chết :

Khi người bệnh bắt đầu mê man bất tỉnh, chân tay lạnh dần, đó chính là dấu hiệu của sự chết. Lúc này bà con quyền thuộc không nên khóc than hay gào thét, làm như vậy chỉ bận tâm người chết, không được ích lợi gì mà có thể làm hại là đàng khác. Cách tốt hơn hết là bắt đầu tụng một thời Kinh Tịnh Độ hoặc Cầu Siêu. Đến chỗ niệm danh hiệu Phật A Di Đà thì niệm nhiều và lâu cho đến khi người bệnh hoàn toàn tắt thở thì tụng nốt phần cuối của Kinh.

Trong lúc tụng Kinh, tất cả người nhà phải thành tâm cầu nguyện đức Phật A Di Đà đến tiếp dẫn người chết được vãng sanh Cực Lạc.

Sau thời Kinh chính, người nhà hãy luân phiên niệm Phật thêm khoảng 6 tiếng đồng hồ nữa. Trong thời gian này không nên đụng đập hay xô dịch thân thể như dọn dẹp mền nệm, chùi rửa thay đổi áo quần. Sau khoảng ít nhất 6 tiếng hãy tắm rửa thân thể (không bắt buộc), thay đổi áo quần và nhập liệm. Nếu muốn thay đổi quần áo mà thân thể người chết co quắp hoặc cứng đờ thì ta có thể xoa và chà alcohol hay dầu nóng vào các khớp xương thì nó sẽ mềm ra.

Nếu xúc chạm thân thể quá sớm khi thần thức người chết chưa hoàn toàn rời khỏi thân, họ có thể bị xúc động và cảm thọ sự đau đớn, nhân đó mà sinh ra sân hận có thể đọa vào 3 đường ác (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh).

III/ Sau khi chết :

Sau khi thân thể đã hoàn toàn cứng lạnh, thần thức coi như đã rời khỏi thân xác, giai đoạn này gọi là sau khi chết. Người chết nếu chưa được giải thoát thì phần nhiều phải trải qua một trạng thái tối tăm mờ mịt trong một thời gian khoảng 3 đến 4 ngày, rồi sau đó mới có cảm giác minh mẫn trở lại, khi đó họ bắt đầu bước vào cảnh giới Trung âm (là giai đoạn giữa sự chết và đầu thai) và mang một cái thân gọi là thân Trung âm. Thời gian sống của Trung âm thân có thể kéo dài nhiều nhất là 49 ngày kể từ khi mới chết.

Thông thường người chết, khi thần thức đã rời khỏi thân, thường hay mê muội nên cứ đắn đo tự hỏi : "Ta đã chết hay chưa chết ?". Ở trong trạng thái mơ mơ màng màng này họ thấy được người thân và gia đình quyến thuộc, mỗi mỗi đều hiện ra trước mắt, nhưng mờ ảo giống như cảnh trong mộng. Trong cảnh giới Trung âm, cứ sau mỗi 7 ngày là Thân Trung Âm lại chết đi, sống lại, mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê. Bị gió nghiệp thổi đi đây đó một cách bất định. Trước mắt thường hiện ra

những cảnh thiện, ác, sung sướng hay rùng rợn tùy theo nghiệp đã tạo trong lúc còn sống.

Đặc biệt là bất cứ đang ở đâu, hễ nghe gọi đến tên mình là Thân Trung ám (thần thức) liền trở về nhanh như chớp mắt. Do đó người nhà, trong vòng 3 ngày đầu (khi thi hài còn để ở nhà) nên luân phiên nhau mỗi ngày tụng một thời Kinh (Tịnh Độ hoặc Cầu Siêu), và thường xuyên niệm Phật ở gần người chết. Lại nữa, lâu lâu ngồi gần bên gọi tên người chết khuyên nhủ, nhắc nhở họ 4 điều :

1/ Lìa bỏ, nhàm chán thân tứ đại : Tên ... nghe đây, đừng luyến tiếc cái thân này nữa, vì thân này là nguồn gốc của mọi sự đau khổ, có thân nên có già, bệnh, chết. Vì thân này mà lúc sống đã làm nhiều điều ác. Do đó không nên luyến tiếc thân này nữa. Dù có luyến tiếc cũng không được, vì bây giờ nó đang hư thối mục nát, không thể dùng được.

2/ Lìa bỏ gia đình thân thuộc :

Tên (ông, bà, cha, mẹ....) nghe đây, không nên luyến ái, thương tiếc bà con bạn bè. Vì dù có muốn trở lại được sắc thân Tứ đại, thì đó chẳng qua trở lại chịu khổ sanh tử, luân hồi. Dù có trở lại đi nữa cũng không thể gặp lại bà con quyến thuộc, vì sẽ phải mang một xác thân khác. Vậy phải nên dẹp bỏ ý muốn được sống trở lại. Hãy nên yên lòng niệm Phật Di Đà cầu Ngài cứu độ cho.

3/ Tất cả cảnh giới đang thấy đều là giả :

(Tên) nghe đây, tất cả cảnh giới đang nhìn thấy, dù sung sướng hay ghê rợn đều là giả, là ảo ảnh, đừng sanh tâm vui mừng chạy theo, cũng đừng sợ hãi bỏ chạy. Vì nó không thể làm hại được (Tên) đâu. Chỉ nên nhất tâm niệm Phật cầu Ngài đến cứu.

4/ Nương cầu nơi Phật A Di Đà :

(Tên) nghe đây, tất cả cảnh giới đều là giả dối đau khổ, dính mắc. Chỉ có cảnh Cực Lạc của Phật A Di Đà là hoàn toàn sung sướng không bao giờ chết. Vì vậy hãy chí

tâm niệm Phật và nhớ tưởng đến Ngài, cầu Ngài đến tiếp dẫn về Cực Lạc. Nam Mô A Di Đà Phật.

IV/ Cúng thất

Trong giai đoạn Trung âm, cứ sau mỗi 7 ngày thì thần thức lại chết đi sống lại. Nếu có ai cúng cho ăn thì được hưởng (bây đồ ăn mà không gọi tên thì thần thức không được hưởng), vì thế họ còn được gọi là hương linh (linh hồn sống bằng mùi hương). Do đó cứ sau mỗi 7 ngày thì người nhà tụng Kinh triệu thỉnh hương linh về (nếu chưa đi thọ thai) để vừa ăn vừa được nghe Kinh. Đồ cúng cần phải thanh tịnh, tuyệt đối không nên giết heo, bò, gà, vịt, để cúng, nếu làm thế thì người chết phải bị tội thêm. Nên làm đồ chay thanh tịnh, 3 món là đủ không cần nhiều.

Thích Trí Siêu

15/8/88